

با اجرای اثری از فوزیه مجد رسیتال پیانو اولاف جان لتری

به مناسبت دویست و چهل و هشتمین زادروز بتهوون، رسیتال پیانو «ولاف جان لتری» با اجرای آثاری از لودویک وان بتهوون کلود دبوسی، شوپن، فوزیه مجد و مرتضی شیرکوهی ۲۲ آذرماه در تالار رودکی برگزار می‌شود.

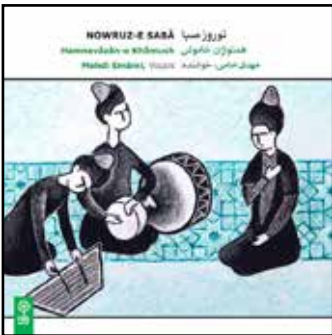
حکایت چکناواریان اپرای «رستم و سهراب»

فیلم مستند «کنون رزم سهراب و رستم شنو» در جشنواره سینما حقیقت به نمایش در می‌آید. «کنون رزم سهراب و رستم شنو» عنوان فیلم مستندی به کارگردانی «ایمان نیک‌بین» است که در آن لوریس چکناوریان آهنگساز پیشکسوت، از خلق اپرای رستم و سهراب می‌گوید.

این فیلم از آثار متقاضی شرکت در بخش مسابقه ملی دوازدهمین دوره جشنواره بین‌المللی سینماحقیقت است که امروز ساعت ۱۸ پردیس سینمایی چارسو با حضور چکناواریان رأس ساعت ۲۰ به نمایش درمی‌آید.

مهدی امامی و هم‌نوازان خاموش نوروز صبا

خواننده: مهدی امامی
کمانچه: محمد مظهری
عود: آرش سعیدیان
سنتور: آرمین جوانبخت
تار: هامان منصوری
تمبک: بامداد فتوحی
دف: ذکریا یوسفی
نشر: ماهور

آواز محور بودن، اندیشه اصلی شکل گرفتن آلبوم نوروز صبا است؛ آوازی که سعی شده چه در طراحی فضای مُدال، چه در ارتباط با شعر و چه در اجرای زنده همراه با ساز یکپار چگی خود را حفظ کند.

مانند قطعات ضربی، ساز و آواز این آلبوم نیز به صورت زنده و گروهی ضبط شده و به دلیل اینکه ضبط آواز در فضایی روستایی در خانه صورت گرفته است گاه صداهای محیط از دور شنیده می‌شوند.

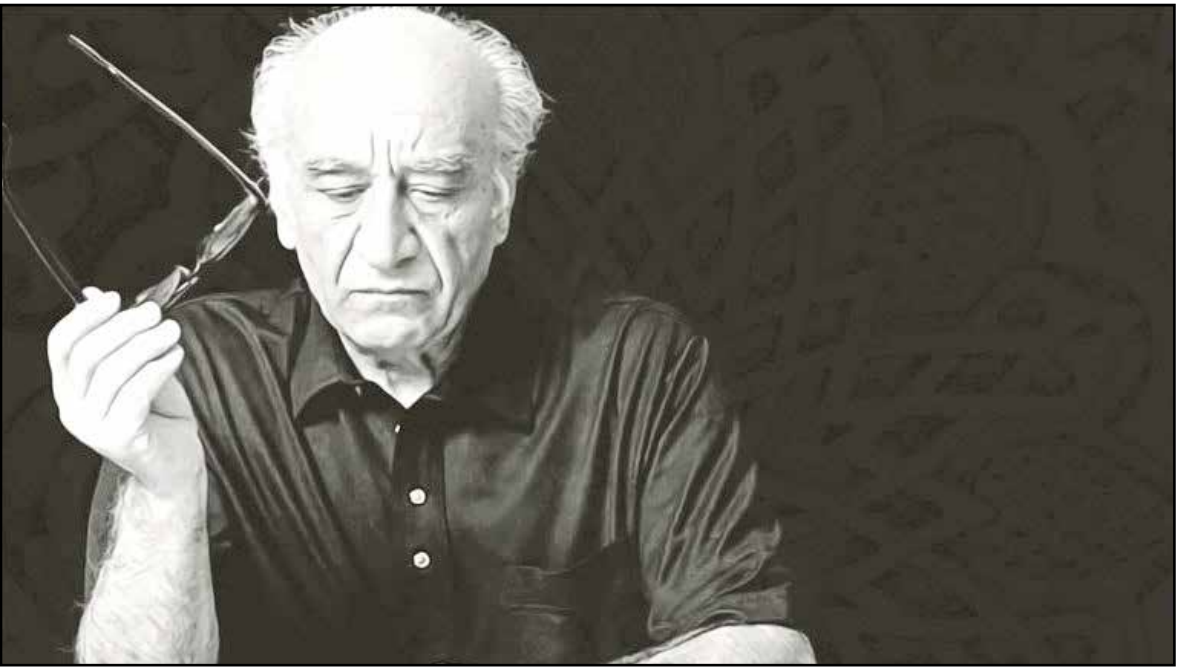
مقدمه آلبوم در دستگاه هماپون و براساس ریتمی ساخته شده که امروزه بیشتر در موسیقی مناطق کردنشین خاورمیانه یا در میان صوفیان این منطقه بیشتر شنیده و شناخته شده است.

در تصنیف‌ها، چنان که باید، ملودی پردازی کاملاً با توجه به فضای ابیات ساخته شده است: چه در معنی، چه در ریتم و سرعت کلمات و چه فضای معنایی.

در آهنگسازی تصانیف سعی شده است تغییرات مِمدال یا انتخاب و تغییر سرعت یا الگوهای ریتمیک تا حد امکان مرتبط با روند حرکت کلام و مفهوم در شعر باشد و نه فقط ملودی‌پردازی سلیقه‌ای.

برای استاد فرامرز پایور در روز ۱۸ آذر

آن روز که پایور نبود

به همین دلیل است که اگر هم آنی یاد دیگران هم می‌اندازیم، اگر اصلاً هیچ‌وقت نبود چه می‌شد؟ برای ما که می‌شناسیمش، از هزاران اتفاق و تجربه و دنیایی آگاهی محروم می‌بودیم اگر او هیچ‌وقت نبود. برای شما که او را نمی‌شناسید چطور؟ باز هم همین‌طور. هزاران تجربه و ماجرا و داستان از شما هم گرفته می‌شد اگر او نبود. پس، مابین آنان که او را می‌شناسند و آنانی که او را نمی‌شناسند، چه فرقی است؟ از این منظر، هیچ. بزرگی بزرگان محدود به نزدیکیان نیست، که اگر نزدیک نبوده باشی یا حتی نامش را شنیده باشی، از او به تو میراثی نمی‌رسد.

روز خاص بوده که از فردایش دیگر بی‌اوشده‌ایم؟ اما مگر تا آخرین روزش با او بوده‌ایم؟ مگر فردای رفتن فرد با هر سال روز رفتن فرد، احوال و شرایطمان یکی است؟ روزی، فردی شاید برآمدن آفتاب را تاب نیاوریم. اما سال بعد و سال‌های بعد و ده سال بعدش چطور؟ هزاران بار آفتاب دمیده و نبودن او را تاب آورده‌ایم که هیچ؛ غمش هم حتی غالباً در یادمان نبوده؛ چه رسد به دلمان! گفتم که این داستان برای خود حکایتی است.

روز خاص بوده که از فردایش دیگر بی‌اوشده‌ایم؟ اما مگر تا آخرین روزش با او بوده‌ایم؟ مگر فردای رفتن فرد با هر سال روز رفتن فرد، احوال و شرایطمان یکی است؟ روزی، فردی شاید برآمدن آفتاب را تاب نیاوریم. اما سال بعد و سال‌های بعد و ده سال بعدش چطور؟ هزاران بار آفتاب دمیده و نبودن او را تاب آورده‌ایم که هیچ؛ غمش هم حتی غالباً در یادمان نبوده؛ چه رسد به دلمان! گفتم که این داستان برای خود حکایتی است.

اگر هیچ‌وقت نبود
 آنی که برایش غم می‌باریم و

تأملی در جشنواره موسیقی نواحی و آیینی «آینه‌دار» برگزار شده در سالن آکوستیک رودکی

کرنا از پشت بلندگو، نقاره تقویت شده

پیتا یاری، روزنامه‌نگار

موسیقی اقوام پیش‌تر از آنکه، به‌نوعان هنر بومی شناخته و ارج نهاده شود روزگاری دل‌مشغولی روزمره حیات قومیت‌ها بوده و جایگاهی ویژه در تق‌و‌تق‌امور و کارهایشان نیز داشت‌وای بساموسیقی‌هایی که به‌فراخور نیازی کاری یا امری زیستی در مناطق کشور رونق گرفته‌اند.از این‌رو با توجه به جایگاه اولیه پیدایش این‌گونه موسیقی‌ها در اقوام است که نمی‌توان همه آنها را امروزه در زمره موسیقی‌های قابل اجرا بر روی صحنه جای داد. چرا که شرایط اجرای

در اختتامیه جشنواره «گروه‌نوازی موسیقی فارس» با رونمایی از سر دیس احمد پژمان و محمد رضا درویشی

حسین علیزاده شهر وند افتخاری شیراز شد

مراسم اختتامیه دهمین جشنواره «گروه‌نوازی موسیقی فارس» با حضور سید محمد مجتبی حسینی معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و هنرمندان موسیقی، جمعه شب ۱۶ آذرماه در تالار حافظ شیراز برگزار شد. در این برنامه از سر‌دیس احمد پژمان و محمد رضا درویشی رونمایی و شریف لطفی تجلیل شد. همچنین نشان شهروند افتخاری شیراز از سوی شهردار این شهر به حسین علیزاده اهدا شد.

جشنواره زدگی در هنر دریغ این روزهاست

سید محمد مجتبی حسینی معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در این مراسم گفت: «فرصت غنیمت است و خوشحالم که در این جمع، پایان دهمین دوره موسیقی فارس را به جشن نهشته‌ایم. اگر چه جشنواره زدگی در هنر، دریغ این روزهاست اما همچنان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، حمایت از

جشنواره‌هایی را که بر مبنای ظرفیت‌ها و ظرفت‌های فرهنگی و نگاه آمایشی، شکل گرفته‌اند و اثر بخشی قابل قبولی دارند، قدر می‌دانند.» او ادامه داد: «این جشنواره محور کار خود را توجه به گروه و فعالیت گروهی می‌داند و کار گروهی سامان نمی‌یابد مگر آنکه کیمیای همدلی در جمعی جان بگیرد و حیات پیدا کند. کار همدلانه در سرزمین همدلی به ظهور می‌رسد. اگر به تاریخ هنر مراجعه کنیم و فرهنگ فارس به ویژه شیراز را مرور کنیم، می‌بینیم در فضای هنر مارتافت بر رقابت رجحان دارد. مردمان شیراز پیروزی را نه برای خود که برای همه می‌خواهند.»

حسینی گفت: «این جشنواره می‌تواند بر قدر خود بیفزاید اگر بداندن و بدانیم که در افزودن بر زمین همدلی در زمان همدلی نیز قرار داریم. کدام دوره از تاریخ است که ایران در معرض تهدید نبوده است و شاهد شیرین‌اش، نگاه طامع را بر نینگ‌یخته؟ ایرانیان اما در مراحل عسرت، بجای آنکه به سود و سودای خود بیاندیشند؛ برای قوام و

ماندگاری عزت میهنشان کمر همت بسته‌اند. روز امروز، روز همدلی است. این را فرزندان هنرمند ایران به خوبی می‌دانند و تمام قد به جهان نشان خواهند داد که با هم‌بودن رادر قاب و قالب هنر، جان می‌بخشند.

و استاد را روشن نگاه می‌دارند، ولوبه تالاف یک شمع.

سهم او یا سهم ما

از با یس‌داآوری نامش چه نصیب خود او می‌شود؟ هیچ. برخی گمان می‌برند و خیال می‌کنند و شاید هم ناخواسته یا خواسته‌القامی کنند که با یادِ بزرگی را گرمی داشتن و ذکر نامش، خود آن فرد بزرگ نصیبی می‌برد: یک مغالطه محض! آنی که نصیبی عایدش می‌شود ماییم. وقتی از بزرگی سخن می‌گوییم این ماییم که می‌توانیم نصیبی ببریم یا در نصیب بردن دیگران سهمی داشته باشیم. اما مهم است که این یاد کردن «چه» و «چگونه» باشد. مرز بین سهم خودمان و سهم دیگران هم درست همین جاست. یعنی اینکه «چه می‌گوییم» یا «چگونه می‌گوییم» تعیین می‌کند که این منم که قرار است سهمی ببرم یادگیرانند که از گذر شنیدن و دیدن و خواندن گفتار و رفتار من که از استاد و بزرگی یاد می‌کنم چیزی نصیبشان می‌شود. ببینیم که این منم که سهمی می‌برم یا دیگرانند؟ چون قاعدتاً من که صاحب آن گفتار یا منشأ آن رفتارم که باید نصیبم را از آن بزرگ گرفته باشم؛ که اگر نگرفته‌ام صلاحیت یس‌اد کردن از او راندارم. پس، در یاد کردن از او اگر من نصیب بردم، به حتم بدانم که کج رفته‌ام. شرط آن است که دیگران نصیبی ببرند. همان‌طور که خود او با دستاور‌دش به همه سهم داده، چه خواسته باشند و چه نخواست‌ه باشند. چه او و دستاوردهایش را منکر شوند، چه بر مسیر غلواز او بتی

حتی آنان که در کنج دل، با خود نجوامی کنند که کاش فلانی هیچ‌وقت نبود، از نبودنش از اصل، محروم می‌بودند از وجود و دستاور‌دش. چون او آن قدر کوچک نیست که فقط در آینه اطرافیان و نزدیکیان و شاگردان و مریدان دیده شود

ساخته باشند. چه برایش جایگاه جدید و دروغینی دست‌وپا کنند که بگویند او این بود و آن نبود، چه از او جان‌پناهی بسازند و دیواری تا یا از آن بالا روند و بر بایند یا در پیش پنهان شوند.

او نیست که ببیند

روزی پایور درباره استاد صبا گفت: «ایشان واقعاً یک آدم فوق‌العاده باشخصیت بود. شما در جامعه با هرکسی صحبت کنید، همیشه از شخصیت، احترام و بزرگواری ایشان صحبت می‌شود. و این لازم‌ه جامعه امروز ماست. زیرا موسیقی تحقیر شده. موسیقی که خودش تحقیر نمی‌شود. پس موسیقیدان‌ها یک کاری کرده‌اند که موسیقی تحقیر شده. والا خود موسیقی بالفطره جای تحقیر ندارد. پس این اشخاص بوده‌اند که موجب تحقیر این موسیقی شده‌اند.» این را بیست‌ویک سال پیش گفت و نیست که ببیند بیست‌ویک سال بعد را. و چه خوب که نیست!

به‌هر روی تمامی اجرای سازهای مختص فضای باز و بسته روستایی در پنجمین فستیوال موسیقی نواحی آینه‌دار همانند سال‌های پیشین با دستگاه‌های پخش صوتی تقویت‌شده به مخاطب عرضه شدند تا اثبات شود که این‌گونه جشنواره‌ها با هر هدفی که ایجاد شده‌اند چه میزان پشتوانه از درک موسیقیایی و اجرای آن دارند.

است به‌خوبی شنیده‌می‌شود چه بر سده فضای بسته و شرایط آکوستیک سالن رودکی که برای شنیدن زنده صدا و موسیقی بدون تقویت آن و بدون استفاده از سیستم پخش صوتی ساخته شده است. شنندگان حاضر در سالن بیشتر از آنکه از موسیقی لذت ببرند از شدت صداهای شنیده‌شده در رنج بودند و بعضاً دچار سردرد شدند.

زمین و زمانِ همدلی در شیرازی اینک محقق است که سرشت و سرنوشتی از هنر دارد و زبان نغمات و ترنم موسیقی، بهانه‌ار چمند ما.»

افتخار شهروندی در شیراز بزرگ تر از نشان شوالیه

حسین علیزاده آهنگساز و نوازنده پیشکسوت تار هم در این مراسم با اشاره به اینکه فضای این شهر را موسیقی و ادبیات فرا گرفته است، گفت: «من اولین فعالیت‌م رادر سن ۲۱ سالگی در شیراز شروع کردم و این شهر در پیوندی محکم با موسیقی قرار دارد. زمانی از من می‌پرسیدند که چرا نشان شسوالیه را نپذیرفتم اما اگر کسی هم اکنون در این نشست باشد، متوجه می‌شود که افتخار شهروند شدن در شیراز چقدر در مقابل آن نشان بزرگ تر است.»

دهمین دوره جشنواره «گروه‌نوازی موسیقی فارس» بادیبری احمد پژمان و کیوان فرزین در مقام نایب دبیر هنری و هدایت رضایی دبیر اجرایی از نهم تا ۱۶ آذر در شیراز برگزار شد.